

Tüfeğimi Namlusundan Vurdular

– Hocaoğlu · 16 Kasım 2014

Yılların ayazı vurmuş şakaklarıma
Isınmıyor bir türlü ellerim, ayaklarım
Bütün mevsimlerim kış...
Derin çizgiler, mor halkalar aynasında
Yüreğim kırış kırış...

Bir garip kurgu olmalıydı bu
Ya da bir rüya...
Kopup geldi nasılsa yalnızlığıma bir akşamüstü
Göçmeye yüz tutmuş bir taş duvarın arkasında
Ne kadar birikmişim varsa 'acep-keşke' envândan
Boy sırasına sokup
İzmarit ezer gibi ezecektim güya...

'Dediler'i ve 'demişler'i toplayacaktım sonra birer birer
Yan yana, omuz omuza, sırt sırta yaslayıp cümlesini
Gözümü bile kırpmadan
Ve asla titretmeden ellerimi
Kurşuna dizecektim
Olmadı...
Hey gidi dünya!

"Deli mi ne..." dedi bir ses o taş duvarın arkasından
Tutukluk yapacağı tuttu tüfeğimin
Tüfeğimi namlusundan vurdular...
Yaslıydım...
Öfkeliydim...
Ve sarhoştum...
Tüfeğimi namlusundan vurdukları akşam
Karanlığa koştum...

Çizdim üstünü hisimla tüm yazılmış olanların
Ve dahi
Yazılacak olanların...
Bir daha

Bir daha
Bir daha...
Sonra
Çatlasın dedim neresinden çatlayacaksa şişe-i câmım
Ne denli kara gelecekse gelsin dedim serencâmım
Devrilsin dedim sıralı dağlarım birbiri üstüne devrilsin
Sen ki ey yaşamak dedim
Sen ki
Aslında bir ağulu dilsin...
Bir bilseler hani
O kadar da önemli değilsin...

Ahmet KÖKEN